

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl soudkyně Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M., ve věci

žalobce:

■
bytem ■
zastoupen obecným zmocněncem ■
bytem ■

žalovanému:

Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2018, č. j. OD 185/18-2/67.1/18041/Li

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 28. 2. 2018, č. j. OD 185/18-2/67.1/18041/Li, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, odboru správního (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 12. 12. 2017, č. j. MUCL/118873/2017.

Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. d) a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) ve spojení s porušením § 5 odst. 1 písm. f), § 6 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 8 téhož zákona. Těchto přestupků se měl úmyslně dopustit dne [REDACTED], kdy v [REDACTED] hodin na pozemní komunikaci v obci Blíževedly řídil motorové vozidlo tovární značky [REDACTED], registrační značky [REDACTED], nebyl jako řidič při řízení motorového vozidla připoután bezpečnostním pásem a při silniční kontrole nepředložil řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla a na výzvu se odmítl podrobit dechové zkoušce přístrojem Dräger na zjištění přítomnosti alkoholu v dechu a následně se odmítl podrobit lékařskému vyšetření ve zdravotním zařízení spojené s odběrem žilní krve ke zjištění hladiny alkoholu v krvi. Za tyto přestupky mu byla v souladu s § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) a § 11 odst. 1 písm. b) téhož zákona a § 25c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a dle § 11 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona a § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu zákaz řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Žalobci byla také uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce nejprve namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zmatečné, neboť na straně č. 1 prvostupňového rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že žalobce porušil § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na straně č. 2 a znovu i na straně č. 6 je přitom konstatováno, že žalobce porušil povinnosti podle § 6 odst. 7 písm. a) a b) téhož zákona. Žalovaný tento rozpor v napadeném rozhodnutí neodstranil.
3. Žalobce dále tvrdil, že z objektivních důvodů požádal o přeložení nařízeného ústního jednání ze dne 1. 12. 2016 na pozdější termín, neboť teprve dne 25. 11. 2016 byl schopen zajistit si zmocněnce. Zmocněnec považoval za důležité seznámit se se spisem, s místem přestupku a chtěl také jednat se svědky přestupku či dalšími osobami, které by k věci mohly něco uvést. Této žádosti žalobce nebylo vyhověno.
4. Žalobce zdůraznil, že bylo na policistech, aby zjistili, kdo vozidlo řídil. Na to se ostatně při silniční kontrole ptali i M. K. vyslechnutého ve správním řízení jako svědka. Pokud by si policisté byli jistí, kdo vozidlo řídil, takový dotaz by nevznesli. Tvrzení policistů, že po celou dobu měli vůz žalobce v zorném poli, nemůže být pravdivé. Místní komunikace není v tomto úseku rovná, je ve tvaru písmene S o šířce cca 5 metrů, po cca 15 až 20 metrech proto není vidět do zatáček. Dle žalobce správní orgán I. stupně při hodnocení svědeckých výpovědí jednoznačně stranil Policii České republiky a výpověď M.

K.

označil

za nevěrohodnou.

5. V další žalobní námitce žalobce upozornil na skutečnost, že první rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 29. 5. 2017, č. j. MUCL/36990/2017, bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 9. 2017, č. j. OD 1106/17-2/67.1/1729/Li, zrušeno. Žalobce očekával, že dojde k novému projednání věci. Správní orgán I. stupně měl věc řešit s ohledem na obsah žalobcova odvolání, jak mu uložil žalovaný ve zrušujícím rozhodnutí, a měl rovněž provést i místní šetření.
6. Dle žalobce vozidlo řídil M. K. Žalobce mu nabídl, aby řídil jeho vozidlo někam k lesu, za vesnici, kde chtěl svědek s dětmi tábořit. V momentě, kdy policie jejich vozidlo mýjela a zajela za zatačku, [XX] zastavil u krajnice, vyzval žalobce, aby vystoupil z auta a sám si přešel na místo spolujezdce. Svědecká výpověď [XX] odpovídá skutečnosti.
7. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce soudu také zaslal záznam svého rozhovoru se zasahujícími policisty, který pořídil mobilním telefonem, a kterým navrhoval provést důkaz, aby bylo zřejmé, že již při silniční kontrole se bránil tvrzení policistů, že to byl on, kdo motorové vozidlo řídil. Ze záznamu také vyplývá, že zasahující policista tvrdil, že má policie všechno natočeno, následně však žádný záznam jako důkaz použit nebyl.
8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a navrhoval žalobu zamítnout.
9. Správní orgán I. stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ze dne 12. 12. 2017, č. j. MUCL/118873/2017, uvedl, že má na základě správního spisu, zejména však svědeckých výpovědí zasahujících policistů, které vyhodnotil jako pravdivé a nezaújaté, za prokázané, že se žalobce uvedených přestupků dopustil. Oba svědci podrobně a shodně popsali průběh silniční kontroly, při které žalobce odmítl jak dechovou zkoušku na zjištění alkoholu, tak lékařské vyšetření spojené s odběrem krve. Policisté shodně uvedli, že řidičem vozidla byl žalobce, který vystoupil z místa řidiče. Policisté žalobce popsali včetně jeho oblečení a vyloučili možnost záměny žalobce za jinou osobu s ohledem na malou vzdálenost při míjení vozidel. Výpověď svědka K., že vozidlo řídil on a nikoli žalobce, správní orgán I. stupně posoudil jako nevěrohodnou, učiněnou za účelem vyvinění žalobce z přestupku.
10. Dle žalovaného argumenty žalobcem předestřené v odvolání nevyvracejí zjištění správního orgánu I. stupně. Ze svědeckých výpovědí policistů zcela jasně vyplynulo, že vozidlo řídil žalobce. Svědek pprap. [XX] na otázku správního orgánu I. stupně, zda mohla dojít z jeho strany k omylu v osobě řidiče či k záměně s jinou osobou uvedl, že nemohlo, na řidiče bylo dobře vidět, a když vozidlo zastavilo, byl to žalobce, kdo vystoupil z místa řidiče; z místa spolujezdce vystoupil ten druhý muž. Na stejnou otázku správního orgánu I.

stupně odpověděl svědek prap. XXX, že žalobce viděl řídit vozidlo z velmi malé vzdálenosti, po zastavení vozidla z místa řidiče vystoupil a poodešel od vozidla; druhý muž, který byl ve vozidle s žalobcem, rozhodně nebyl řidičem. Výpovědi svědků se v otázce, kdo vozidlo řídil, shodují, nejsou v nich podstatné rozpory či nejasnosti a poskytují tak bezprostřední a přímý důkaz o tom, že vozidlo řídil žalobce. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že za rozpory ve výpovědích, které jsou způsobilé otrástit věrohodností svědků, lze označit pouze rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje. Takové rozpory žalovaný ve svědeckých výpovědích policistů neshledal. Nebylo rovněž zjištěno, že by policisté měli k žalobci jakýkoli vztah, a neměli tedy ani žádný důvod žalobci nějak škodit. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63. Svědectví a nestrannost policistů nebyly dle žalovaného zpochybněny ani jakýmkoli nestandardním a překvapivě horlivým postupem vůči žalobci. Žalovaný dále konstatoval, že proti svědeckým výpovědím policistů stojí tvrzení žalobce podpořené svědeckou výpovědí jeho kamaráda. Na rozdíl od předpokladu nezainteresované výpovědi policistů je vysoce pravděpodobné, že osoba, které postih za přestupek hrozí, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25. Pokud jde o svědeckou výpověď XXX, tu dle žalovaného snižuje skutečnost, že se k řízení vozidla „doznal“ až v řízení před správním orgánem I. stupně, na místě kontroly tuto skutečnost policistům nesdělil. Dle žalovaného bylo svědeckými výpověďmi zasahujících policistů jednoznačně prokázáno, že žalobce vozidlo řídil a nebyl připoután bezpečnostním pásem. Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav věci, o němž neměl žádné důvodné pochybnosti, a prokázal, že se žalobce dopustil popsanych přestupků.

11. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.
13. Zvláštním předpisem, který vyšetření v rozhodné době upravoval, byl zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami. Podle jeho § 16 odst. 2 platí, že orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem

alkoholu,

a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti

s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátelem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.

14. Důsledkem porušení povinnosti podrobit se odbornému lékařskému vyšetření je vznik odpovědnosti za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, podle kterého
se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) téhož zákona odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.
15. Mezi stranami není sporu o tom, že žalobce lékařské vyšetření odmítl, ani o tom, že žalobce
při silniční kontrole nepředložil řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla. Žalobce tento svůj postoj odůvodňuje tím, že vozidlo neřídil on, ale , který se k řízení žalobcova vozidla doznal ve své svědecké výpovědi.
16. Je pravdou, že správní orgány stavěly zejména na svědeckých výpovědích policistů, to však v podobných situacích není nic neobvyklého. Krajský soud zdůrazňuje, že policisty a tedy i jejich výpovědi je obecně třeba považovat za věrohodné, neboť tyto osoby nemají na věci a jejím výsledku zájem. Vykonávají jen svoji služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem,
aby případný zásah do práv a svobod osob nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (srovnej konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, ze dne 10. 7. 2014, č. j. 4 As 46/2014 - 23, či ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).
17. Tím samozřejmě není vyloučena možnost, že v některých případech tomu tak nebude (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63); vždy je třeba vážit konkrétní a specifické okolnosti. V nynější věci však krajský soud takové okolnosti neshledal. V průběhu celého správního řízení žalobce nezmínil nic, co by svědčilo
o zaujatém postupu policistů vůči jeho osobě, a nevyplývá to ani z obsahu správního spisu.
18. Soud proto souhlasí s hodnocením svědeckých výpovědí v rozhodnutích správních orgánů. I soud má ze svědeckých výpovědí obou zasahujících policistů, kteří byli přítomni celé události,
a ve svých výpovědích se ohledně rozhodujících skutkových okolností shodují, za prokázané,

že to byl žalobce, kdo motorové vozidlo řídil. Z výpovědí svědků - policistů zasahujících na místě přestupku prap. [XX] a pprap. [XX] z Obvodního oddělení Policie České republiky [XX] vyplynulo, že vozidlo žalobce míjeli v těsné blízkosti a velmi dobře viděli na řidiče i osádku. Protože řidič nebyl připoután za jízdy, otočili služební vozidlo, aniž vznikla časová prodleva, a jeli za vozidlem žalobce, které pokračovalo ve směru [XX] a po projetí pravotočivé zatáčky náhle zastavilo vpravo ve směru jízdy. Z místa řidiče vystoupil muž, který byl později ztotožněn jako žalobce. Svědci uvedli, že po celou dobu měli vozidlo v dohledu, jeli za ním v malé vzdálenosti až do jeho zastavení. Po zastavení služebního vozidla z místa spolujezdce vpředu vystoupil další muž, který zůstal stát u dveří spolujezdce. Policisté přistoupili k řidiči a požádali ho o doklady k řízení motorového vozidla, tj. řidičský a technický průkaz. Žalobce sdělil, že vozidlo neřídil a doklady nepředložil. Na otázku, kdo tedy vozidlo řídil, odmítl odpovědět. Při komunikaci s ním, byl silně cítit zápach alkoholu. Po ověření totožnosti byl žalobce vyzván k podrobení se dechové zkoušce přístrojem Dräger, ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, což odmítl a zopakoval, že neřídil. Po poučení byl vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem žilní krve k rozboru na přítomnost alkoholu, což ale také odmítl, přestože byl poučen o následcích odmítnutí. Oba policisté ve shodě popsali osobu řidiče, jako muže, který na sobě měl černé tričko, sluneční brýle, naproti tomu spolujezdec měl klobouk, modré tričko a sluneční brýle neměl, k záměně osob nemohlo dojít. Ani soud nepovažuje výpověď pana [XX] za věrohodnou, ale motivovanou snahou žalobce z přestupkového jednání vyvinit.

19. Krajský soud tak dospěl k závěru, že ve správním řízení byla dostatečně prokázána odpovědnost žalobce za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona i přestupků dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona ve spojení s § 6 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 8 téhož zákona. Pokud žalobce namítal zmatečnost prvostupňového rozhodnutí, neboť v jeho odůvodnění je oproti výroku konstatováno, že žalobce porušil povinnosti podle § 6 odst. 7 písm. a) a b) zákona o silničním provozu, nelze mu přisvědčit. Toto ustanovení je v prvostupňovém rozhodnutí zmíněno pouze v souvislosti s předchozím rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 29. 5. 2017, č. j. MUCL/36990/2017, které bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 9. 2017, č. j. OD 1106/17-2/67.1/17291/Li, právě z důvodu nesprávné právní kvalifikace. Na základě čeho žalobce očekával, že ve věci bude provedeno místní šetření, není soudu zřejmé. Ze správního spisu neplyne, že by snad žalobce provedení místního šetření v průběhu správního řízení požadoval, ani co místním šetřením mělo být prokázáno.
20. K námitce, že správní orgán I. stupně na žádost zmocněnce ze dne 28. 11. 2016 neodročil ústní jednání ve věci nařízené na 1. 12. 2016, krajský soud uvádí, že oznámení o zahájení řízení o přestupku a vyrozumění o konání ústního jednání bylo žalobci doručeno dne 18. 11. 2016 (viz doručenka založená ve správním spise na č. l. 12), tedy s dostatečným předstihem. Žádost

o odročení ústního jednání zmocněnec žalobce odůvodnil tak, že potřebuje před nařízeným ústním jednáním nahlédnout do spisu. Dostavit se k nahlížení do spisu ale mohl žalobce

kdykoliv

od 18. 11. 2016, kdy mu bylo doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání. Následně to byl sám žalobce (resp. jeho zmocněnec), kdo se rozhodl se ústního jednání nezúčastnit, přičemž uplatnil nepřijatelnou omluvu, že potřebuje prostor pro nahlédnutí do spisu. Žalobce ani posléze v odvolání neuvedl, co konkrétního nemohl bez oné důkladné přípravy věcně při ústním jednání namítat, když správní spis v daném okamžiku

četl

celkem

17

listů,

z nichž podstatná část mu již byla předem známa (z oznámení o přestupku mu byla známa podstata jednání, které je mu kladeno za vinu, jeho právní kvalifikace i totožnost svědků, které správní orgán I. stupně hodlal při ústním jednání vyslechnout). Žalobce nebyl v době doručení předvolání k ústnímu jednání zastoupen a nebylo povinností správního orgánu zmocněnce znovu obesílat po té, co si žalobce zmocněnce zvolil. Ani v tomto bodě proto soud nepovažuje žalobu za důvodnou.

21. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou. Důkaz předloženým záznamem průběhu služebního zákroku policistů vůči žalobci soud neprováděl, protože to pro posouzení důvodnosti žaloby považoval za nadbytečné.
22. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného.
23. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu
a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 2. července 2019

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně